

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. przeciwko J. P. o zapłatę i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na ustaleniu, że strony zawarły w dniu 9 grudnia 2009 roku umowę o kartę płatniczą oraz preferencyjną linię pożyczkową. W tym samym dniu strony zawarły również umowę pożyczki konsumenckiej. Sąd Rejonowy nie poczynił dalszych ustaleń w sprawie uznając, że powód nie wykazał odpowiedniej inicjatywy dowodowej i nie jest możliwe ustalenie pełnej treści stosunku prawnego między stronami. Sąd Rejonowy uznał, iż nie można przypisać waloru dowodowego wydrukowi księgowym przedstawionym przez powoda wobec ich znacznej objętości i nieczytelności. Wobec powyższego Sąd uznał, że strona powoda nie sprostала ciężarowi dowodów, jaki na niej spoczywał zgodnie z art. 6 k.c.

Od wskazanego wyroku apelację złożył powód, zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 232 kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 6 kodeksu cywilnego poprzez jego błędną wykładnię, a konsekwencji niewłaściwe zastosowanie w sprawie, tj. uznanie, że pomimo jedynie ogólnikowego zanegowania przez stronę pozwaną twierdzeń podniesionych przez powoda to na stronie powodowej spoczywał cały ciężar dowodu, gdy tymczasem pozwany kwestionując roszczenia powoda zarówno co do zasady, jak i co do wysokości nie przedłożył jednocześnie żadnych dowodów potwierdzających to stanowisko,
2. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 232 zdanie drugie kodeksu postępowania cywilnego poprzez jego niezastosowanie w sprawie i nie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, pomimo powziętych przez Sąd wątpliwości co do prawidłowości dokonanych przez powoda wyliczeń ustalających wysokość zobowiązania pozwanego,
3. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 233 § 1 kodeksu postępowania cywilnego zdanie pierwsze w związku z art. 6 kodeksu cywilnego poprzez jego niezastosowanie w sprawie tj. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, lakoniczne zapoznanie się z przedłożonymi przez powoda dowodami i pomimo przedłożenia przez powoda wszelkich dowodów na poparcie dochodzonego pozwem roszczenia wynikającego z umowy o Preferencyjną L. Pożyczkową L., uznanie treści oraz wysokości roszczenia za nieudowodnione,
4. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisu art. 6 § 1 kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie, tj. nazbyt formalistyczne podejście przez Sąd I instancji do zasady szybkości postępowania i doprowadzenie tym samym do zakończenia procesu ze szkodą dla rozpoznania sprawy, co z kolei naruszyło prawo powoda do sądu gwarantowane mu w art. 45 Konstytucji RP.

Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o zmianę przez Sąd II Instancji zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uwzględnienie powództwa, a ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu I Instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania innemu składowi tego samego Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd Okręgowy miał także na uwadze, iż w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

Apelacja podlega uwzględnieniu i skutkuje uchYLENIEM orzeczenia oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rację ma skarżący podnosząc, że Sąd Rejonowy błędnie ocenił, iż powód w sprawie nie wykazał się inicjatywą dowodową zgodnie z wymogami art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. co uniemożliwiło poczynienie w sprawie ustaleń. Zauważyć należy, że strona powodowa przedstawiła w toku postępowania umowę pożyczki, precyzując, że podstawę dochodzonego roszczenia stanowi umowa o preferencyjną linię pożyczkową nr (...) powiązaną z umową o kartę płatniczą visa. Powód ponadto przedstawił regulamin preferencyjnej linii pożyczkowej (lpp) oraz złożył wykaz operacji na rachunku pozwanego. Nadto strona powodowa przedstawiła sposób wyliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego oraz odniosła się do dowodów wpłat przedstawionych przez pozwanego, wyjaśniając, że dotyczą one innej pożyczki (nr (...)).

Sąd Rejonowy natomiast uchylił się od oceny powyższego materiału dowodowego ograniczając się do ogólnikowego stwierdzenia o braku możliwości oceny stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył strony. Stanowiska tego nie sposób uznać za prawidłowe zważywszy, że brak poczynienia w sprawie ustaleń faktycznych, a następnie na ich podstawie rozważań prawnych spowodowało, że Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się do merytorycznych podstaw żądania pozwu. W konsekwencji, mylne stanowisko Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy. Pojęcie "istoty sprawy", o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialnoprawnego, a jej nierozpoznanie wchodzi w grę, gdy sąd zaniecha zbadania materialnej podstawy żądania pozwu (wyrok SN z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635, wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 19 grudnia 2007 r., I ACa 209/06, LEX nr 516551), w sytuacji kiedy zachodziła taka możliwość.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy nie zbadał w świetle przedstawionych dowodów stosunku prawnego, jaki łączył strony oraz tego, czy powodowi przysługuje roszczenie wskazane w pozwie na podstawie dowodów zgromadzonych w sprawie. Zagadnienia to były głównym przedmiotem sprawy.

Uwzględniając uwagi poczynione wyżej oraz mając na względzie zakres stwierdzonych uchybień Sądu I instancji wskazać należy, iż pozostałe zarzuty apelacji nie mogą być rozpoznane, jako przedwczesne.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi. Natomiast na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. pozostawił Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Rzecz Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę ponownie będzie poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych z uwzględnieniem wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i po dokonaniu oceny całokształtu materiału dowodowego rozpoznanie istoty sprawy. Sąd winien zbadać, jaka była treść stosunku obligacyjnego łączącego strony w świetle umowy, na którą powołuje się powód, a której nie kwestionuje pozwany, także z uwzględnieniem pozostałych dowodów dopuszczonych w sprawie. W sytuacji, gdy w świetle łączącej strony umowy i przedstawionej przez powoda historii rachunku pozwanego oraz wpłat z niego wynikających, a także dowodów zgłoszonych przez pozwanego, Sąd uzna, że utrudnione jest wyliczenie należności dochodzonej w sprawie, z uwagi na znaczną objętość dowodów i kwestie wymagające wiedzy specjalistycznej, to wówczas rozważy ewentualnie zasadność dopuszczenia dowodu z opinii odpowiedniego biegłego dla wyjaśnienia tych zagadnień.